

ΕΣΤΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΑΔΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΞΩΝ ΑΡΙΘ. _____

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

1884

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ₪Ρ. 6 - ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ₪Ρ. 8

ενηλ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ

ΑΘΗΝΗΣ

Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον της 'Εστίας: 'Επι της Λεωφόρου Πανεπιστημίου, 38.

1884

ΕΤΟΣ Θ'.

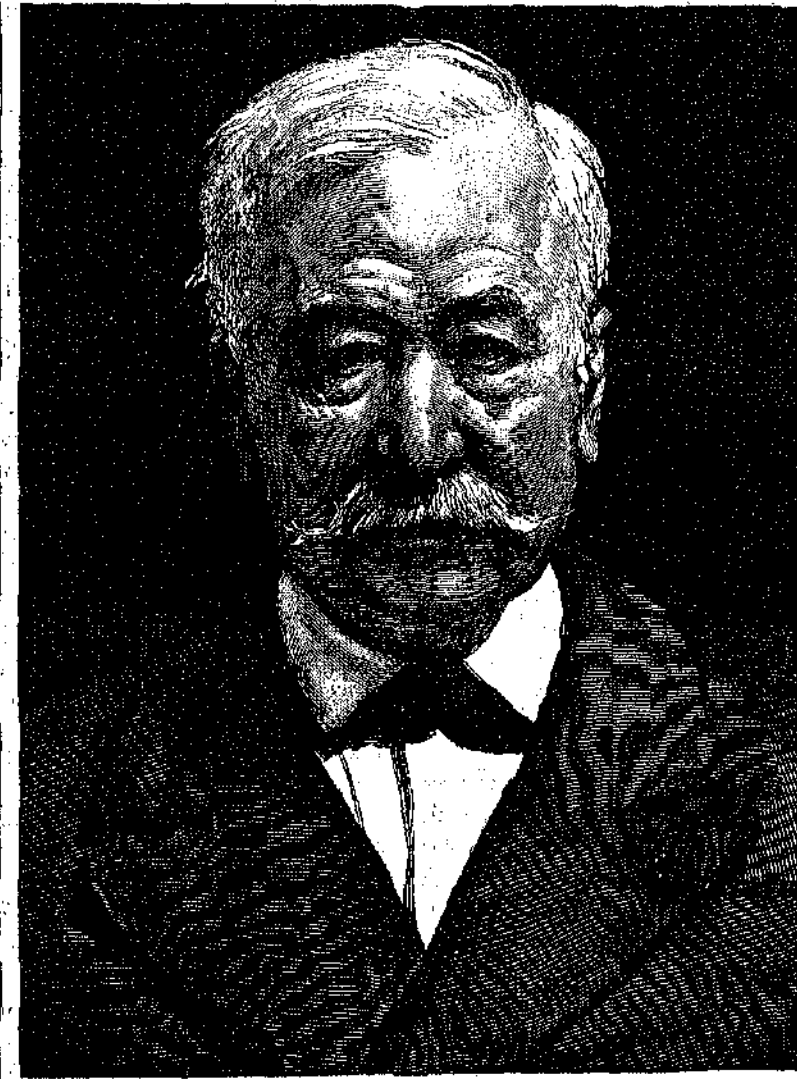
ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος 12'

Συνδρομή ἐτησίως: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐκδοθέντες ἐν ἰσχυρίῳ — Γραφεῖον ἑαυτοῦ. Ἐπὶ τῆς λυμφ. Παισιωνομαίου 20.

24 Ἰουνίου 1894

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ ΛΕΣΣΕΨ

Ὁ μεγαλοπράγμων ἀνὴρ, οὗτινος τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν ἐνταῦθα, εἶνε ἤδη γέρον ἄγων τὸ 78ον ἔτος. Ὁ ἥλιος τῆς Αἰγύπτου, ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ὁποίου ἀκάταπόνητος ἐπὶ τόσα ἔτη ἐργάσθη πρὸς ἐπιτέλειαν τοῦ ἔργου ἐκείνου, ὅσπερ ἰδέσασεν αὐτὸν καὶ εὐηργέτησε τὴν ἀνθρωπότη-

τα, ἐσεβάσθη τὴν καθαρότητα τοῦ μετώπου του καὶ δὲν ἀπετύπωσεν ἐπ' αὐτοῦ οὐδ' ἐλάχιστην σκιάν. Ἡ κόμη του εἶνε λευκοτάτη καὶ στίλβουσα ὡς ἰδὼν ἦτο ἐκ λεπτοτάτων συρμάτων ἀργύρου, καὶ ἐν ἀντιθέσει αἱ ὄφρες του μαύραι, σκιάζουσαι ὀφθαλμούς, ἠρέμους καὶ γλυκεῖς ὑπὸ

των συζυγίων και με την αυτήν συνθετική σύνταξιν, οι δε απέκρουον οίως την τριαύτην απόπειραν προς ανάστασιν νεκρής γλώσσας και εκέλευον τους όμοιοιούς να κάμνωσι χρήσιν της όμιλουμένης, της ζωντανής γλώσσας, γνησίας θυγατρός της άρχαίας. Αι γλώσσαι δέν περι- κλείονται έντός στενών γεωμετρικών κανόνων, αλλά μεταβάλλονται και αναπτύσσονται. Της γνώμης ταύτης ήτο ο Χρηστόπουλος, ο όποιος όμως δέν έφαντάζετο βέβαια να καταστήσῃ την νέαν γλώσσαν όργανον επιστημονικόν, αλλά μό- νον διάλεκτον άριστιάν εις την ποιήσιν. Μέσην θέσιν μεταξύ των δύο αντικειμένων συστημάτων κατέχει ο Κοραΐς, βλέπων μόν ότι οίως άδύ- νατος είναι ή εις την αρχαίαν γλώσσαν επάνοδος, άλλ' αναγνωρίζων ούδέν ήττον ότι ή όμιλουμένη έχει άπόλυτον ανάγκην να κανονισθῃ· προς τούτο δέ προτείνει την σύνταξιν γραμματικής και λε- ξικού, αυτός δίδων τό υπόδειγμα, καθ' ο θά έγράφετο ή γραμματική, ύποδεικνύων δέ τό λεξικόν της Γαλλικής Ακαδημίας ως τύπον, καθ' ον θά συνετάσσετο τό λεξικόν. Θέλει να συλλεχθῇ άπανταχόθεν της ελληνικής γής ήλη ή ύπαρχουσα πολύτιμος εθνική κληρονομία, ο γλωσσικός θησαυρός, να εκδιωχθώσιν οι ζενισμοί, οι καταλύσαντες την γλώσσαν, άλλα συνάμα να έμποδισθώσι και οι εισρέοντες αρχαϊσμοί, οι καλισταίντες αυτήν άσημύτατον και παραλογώ- τατον ανάμικμα.

Ο καθηγητής κ. Παύλος Girard εύχαρι- στάθη λέγει, πολύ εκ του θέματος, όπερ ο υποψήφιος εξέλεξε, διότι πάν τό αναφερόμενον εις την νέαν ελληνικήν θεωρεί βίαν ενδιαφέρον, ούδέν ήττον δ' ενδιαφέρον είναι και αυτό τό πρόσω- πον του Κοραΐ. Άλλως δέ ο κ. Beaudouin ήτο και καταλληλότατος να πραγματευθῇ τούτο τό θέμα· ήδυνήθη να συμβουλευθῇ βιβλία σπάνια, τά όποια μόνον έν Παρίσιος εύρίσκονται, έν τῇ βιβλιοθήκῃ της Σχολής των ανατολικών γλωσσών, γινώσκει κάλλιστα και την ελευθέραν Ελλάδα και την δούλην και όμιλεί όχι μόνον την καθαρεύουσαν, άλλα και του λαού την γλώσσαν. Δεν έχει τις άλλω να ψέξη έν τῇ δια- τριβῇ του παρά μόνον ότι έχουσι γίνεαι τινές πα- ραλείψεις. Μεταξύ των γλωσσικών κακιών, προς ός ήγωνίσθη δραστηρίως ο Κοραΐς, μία είναι και ο χρυσαύμος, περί ου κάμνει έν τῇ διατριβῇ του πλειότερον σχετικώς λόγον ο κ. Beaudouin. Έπρεπεν όμως κάλλιον να ήρίση και λεπτομε- ρέστερον τί είναι δέξελληρισμός (ένταύθα ο υπο- ψήφιος αποκρίνεται ότι και αυτός ο Κοραΐς δέν είχαν όλοι εύκρινῆ περί τούτου γνώμη). Τῇ προ- νεί ο κ. Beaudouin περί των ζενισμών, της χρήσεως δηλαδή των ξένων λέξεων, τας όποιας ο Κοραΐς άποδιώκει εκ της γλώσσας. Οι Έλ- ληνες, άφ' ότου μάλιστα έγιναν ελεύθεροι, έχουσι

πολλήν ανάγκην νέων λέξεων, την δέ ανάγκην ταύτην πληροῦσιν άλλοι μόν παραλαμβάνοντες λέξεις ετοίμους εκ του θησαυρού της αρχαίας, άλλοι δέ δίδοντες εις ξένους λέξεις καταλήψεις ελληνικάς. Εκ της έφαρμογής δέ του συστήμα- τος των θελώντων τό πάντα να λαμβάνωσιν εκ της αρχαίας γεννάται τό άποπον ότι δημιουργο- γούνται πολλάκις έκφράσεις άκατανόητοι. (Ο υποψήφιος αποκρίνεται ότι τό περί των ξενισμών ζήτημα είναι ζήτημα αναφερόμενον εις την γε- νικήν γλωσσολογίαν, τό όποιον δέν ενόμισεν αναγκαίον κατά βάθος να πραγματευθῇ· πάν- πληθεύς ζενισμοί ύπαρχουσιν εις την νέαν Ελληνι- κήν, δέν ύπαρχουσιν όμως και κανόνες ήρίζοντες την παραδοχήν ζενισμών εις την γλώσσαν. Έκ δύο λέξεων επίσης καταληπτών πρέπει βεβαίως να προτιμάται ή ελληνική, άν όμως ή ξένη λέ- ξις είναι καταληπτότερα, γνησιότερα, άπλή, τότε δύναται να τηρήται έν τῇ γλώσσῃ ή ξένη). Δεν είπε τίποτε ο κ. Beaudouin περί της γνώ- μης του Κοραΐ ως προς την προφοράν και την ορθογραφίαν. (Ο υποψήφιος αποκρίνεται ότι οι σύγ- χρονοι του Κοραΐ λόγιοι ήσυχάθησαν και περί ταύτα τά ζητήματα, άλλ' αυτός ο Κοραΐς δέν φανίνεται να είχαν ιδιαιτέραν τινα γνώμη ως προς αυτά). Ο κ. Beaudouin φανίνεται ότι δέν γι- νώσκει τον πρώτον τομον του γαλλογραφικου Λεξικού του Κοραΐ, όπερ εκδόθεν έν έτει 1781 τυπος Ρερίσσε, περιέχει περί πολλών ζητημά- των στοιχειά τενα θεωριών του συγγραφέως. Η δύνατο προς τούτοις ο υποψήφιος να ειση- πλείε- τερα περί της καταστάσεως της γλώσσας προ- του Κοραΐ, παρέχων υπόδειγμα εκ της μεταφρά- σεως της Ιλιάδος του Νικολάου Λουκάνη. Δί- χεται όμως ο κ. Girard τό διπλούν συμπέρασμα του υποψηφιου περί του Κοραΐ και της νέας ελ- ληνικής γλώσσας. Είναι λυπηρόν ότι ή νέα γλώσσα επανέρχεται προς την αρχαίαν απομα- κρυνόμενη της ίδιας αυτής φύσεως, άλλ' ή επα- νοδος αυτή είναι ούτως ειπείν μοιραία, διότι οι νυν Έλληνες καταθλίβονται τροπον τινα ύπό του παρελθόντος και ως προς την γλώσσαν και ως προς τά άλλα του βίου.

Ο καθηγητής κ. Egger λέγει ότι είναι ή πρώτη φορά, καθ' ήν έν τῇ γηραιά Σοφοβόνη συζητείται ειδική και αξιόλογος περί της νέας ελληνικής γλώσσας πραγματεία. Έρωτά άν ο κ. Beaudouin διείδε σημαντικήν διαφοράν ύφους και θεωρίας μεταξύ των παλαιότερων και των ύπερωτέρων έργων του Κοραΐ. Διότι φαί- νεται εις τον κ. Β. ότι α! γνώμη του Κοραΐ ύπείσθησαν αλλοιωσίαι τινα· κατ' αρχάς εξήτει την εκδιώξιν των ζενισμών και την ολικήν με- ταρρυθμίαν της γλώσσας. Βραδύτερον φανείται

18. τον Νεολόγον της 29 Δεκεμβρίου 1870 αναγρά- φοντα 28 μεταφράσεις της λέξεως κορπίλλο.

ήν τόσον δογματικός ο άνήρ και με όλιγώτερον έμπειρήν άγωνίζεται κατά των χυδαίων μη- πος προέρχεται τούτο εκ της φυσικής ήπιότητος του χαρακτήρος του. Άλλως δέ λέξεις θεωρού- νται ως όχι αρχαίαι εύρίσκονται ήδη εις την πρόλασθην του Αριστοφάνους· τούτων δέ των λέξεων ή άνεύρεσις και συναγωγή θά άπετέλει έξόλογον ειδικής διατριβής θέμα. Οτε τό πρώ- τω ήλθεν εις τους Παρισίους ο Κοραΐς, έν έτει 1787, ή συγκριτική γραμματική των ινδοευρω- πικών γλωσσών δέν ύπήρχεν ακόμη· όθεν δέν ήλυνθη να άντιληφθῇ του προβλήματος από της πρώτης του άρχής ουδέ να τό λύσῃ με εκείνην την άκρίθειαν, ήτις θά ικανοποιεί τας σημερινάς μας άπαιτήσεις. Διακρίνει άρα κάλως ο Κοραΐς την περί των γλωσσικών θησαυρόν μελέτην από της μελέτης της περί την σύνταξιν και της περί την θεωρίαν των γραμματικών τύπων· (Ο κ. Beaudouin αποκρίνεται ότι κυρίως περί του γλωσσικού θησαυρού, περί των λέξεων, έπραγ- μετεύθη ο Κοραΐς, άλλ' εις τας επιστολάς του όμως συχνός γίνεται λόγος και περί της θεωρίας των τύπων). Γραμματικής της νέας γλώσσας πρεφύονται κυρίως οι Έλληνες. Έπιζητείται νυν εις την γλώσσαν εισαγωγή του άπαρεμάρτου. Ο Κοραΐς ενόμιζε τό παζγμα κατορθωτόν και όμως ή έλλειψις του άπαρεμάρτου είναι εκ των αξιοσημειωτών χαρακτηριστικών της νέας γλώσσας.

Ο καθηγητής κ. Γούλιος Girard επαινεί καθ' όλου την ύπό συζήτησιν πραγματείαν, άν και διαβλέπει έναχού δισταγμούς του συγγρα- φίου συχνάκις, λέγει, θά επεδόμει ο αναγνώστης πλειότεραν άνάπτυξιν. Η στιγμή καθ' ήν ή νέα γλώσσα άπεχωρίσθη από της αρχαίας δέν δη- λούται εύκρινως. Διά τί κατά τον ΙΕ' αιώνα θά ήτο ή κατάλληλος περίστασις προς σύνταξιν γραμματικής; Ο κ. Beaudouin διήλθεν ύσαύ- τως έν πολλῇ συντομίᾳ τά κατά τον Λουκάνην· (Η γλώσσα της μεταφράσεως της Ιλιάδος, λέ- γει ο κ. Β., είναι διττή· είναι άνάμιξις συντά- ξεων αρχαίων και συντάξεων νεωτέρων· τό άπαρεμάρτον άρχίζει να εκλείθῃ και αι φράσεις καθίστανται αναλυτικά. Ο λεκτικός θησαυρός δέν υπήρξέ ποτε σταθερός, άλλα συμμετεβάλ- λει κατά τας έκάστοτε πολιτικές μεταβολάς, τας όποιας διά των διαφόρων κατακτήσεων ύφι- σταντο αι ελληνικαι χάραι. Η δέ γραμματική ήτις τότε έπρεπε να συνταχθῇ, θά παρίστανε τους τύπους των ονομάτων και των ρημάτων και την σύνταξιν της δημώδους γλώσσας· τούτο έπραξεν ο Σοφριανός, ακολουθήσας την δημώδη γλώσσαν). Άλλ' ή δημώδης γλώσσα ποικίλλει κατ' έφαρ- χίαν, και ή γλώσσα του Σοφριανού π. χ. είναι ή γλώσσα του λαού της Κερκύρας. Η διορθωτική ήγασια ήν επεδίωκεν ο Κοραΐς, είχαν ως βασιν

ειδικήν τινα διάλεκτον ή τό σύνολον των κατά τόπους διαλέκτων; Ός προς τούτο ήτο άόριστος ή έργασία του Κοραΐ. Άγωνίζεται κατά του λεγομένου μακαροτισμοῦ, και όμως μεταχειρίζε- ται αυτόν ο ίδιος. Ανακόλουθος επίσης φαίνεται και ως προς όσα λέγει περί γραμματικής ο Κο- ραΐς· κατ' αυτόν μόνον ώριμον γλώσσας δύνα- ται να συνταχθῇ γραμματική, και όμως επιζητεί άδιακρίτως την δημιουργίαν γλώσσας νέας. Ο Δούκας και ο Κοδρικός είχαν γνώμας όλιγώτερον συγκαχυμένας. (Κατά τον κ. Beaudouin ο Κο- ραΐς διακρίνεται, διότι εύστόχως έβάδισε την μέ- σσην οδόν). Άν διχογνωμίαι μόνον επέζησαν εις τό έργον του Κοραΐ, αίτια είναι ότι ο άνήρ έπι- θύμει αυτός ο λαός να προσπαθήσῃ να άπαλλαγῇ της χυδαϊότητος· είναι δέ μεγάλη ή άπλότης του νομίζοντος ότι δύναται ή γλώσσα να μεταρ- ρυθμισθῇ επί τό ακριβέστερον και καθαρώτερον διά των ύδροφόρων και των άχθοφόρων. Αι ιδέαι λοιπόν του Κοραΐ στεροῦνται της άπαιτούμενης ακριβείας, άλλ' ούδέν ήττον δέν πρέπει να κρινη- τις τον άνδρα πολύ αυστηρώς· ή φιλοπατρία ήτο τό κύριον έλατήριο πάσης ενεργείας του, και είναι φιλόπατρις μάλλον ή επιστήμιον ο Κοραΐς. Έπειτα, ή δυσκολία προς σύνταξιν γραμματι- κής προέρχεται εκ της έλλείψεως συγγραφών αξιο- λόγων. Οι μεγάλοι συγγραφείς δημιουργούσι τας γλώσσας και μάλιστα όταν εκείνη, ήν όμιλούσιν, εύρίσκεται ακόμη εις τό στάδιον της μορφώσεως.

Ο καθηγητής κ. Croiset επεθύμει να είχαν ακριβέστερον ήρσει ο κ. Beaudouin τά πράγ- ματα, έφ' όν στήριζεται, τας μαρτυρίας, τας αρχάς, ύφ' όν οδηγείται. Έπρεπε, του λόγου όντος περί του Λουκάνη, να αναφέρει πλείστα χωρία της μεταφράσεως της Ιλιάδος, να τά παραβάλῃ προς τό αρχαίον κείμενον, να δείξῃ των δύο γλωσσών την σχέσιν, τά πλεονεκτήματα και τά έλαττώματα έκαστης εκ των δύο. Περί- εργον είναι να βλέπῃ τις πολιτικούς άνδρας και πρακτικούς άνθρώπους επιμένοντας εις την χρή- σιν της αρχαίας γλώσσας, ποιητάς δέ προτιμών- τας την νέαν. Νεωτέρων ποιητῶν ποιήματα εις γλώσσαν αρχαίαν θά ήσαν όμοια προς τά ήμέ- τερα λατινικά στιχογραφήματα, ο δέ ποιητής όστις ήθελε δείξῃ τοιαύτην περιεργον προτίμησιν θά όμολόγει ότι άρίσκεται μάλλον να είναι πά- τερ Φαπίνος παρά Κορνήλιος. Έντελώς άκα- τέρβωτον έργον επιχειροῦσιν οι πιστευόντες ότι είναι πλέον δυνατόν να αναγκασθῇ να όμιλή γλώσσαν συνθετικήν· λαός σκεπτόμενος αναλυ- τικάς. Θά καταρθούτο μόνον να παραχθῇ γλώσσα ψευδοαρχαία, άλλόκοτος και βεβιασμένη. Του Κοραΐ ή μεταρρυθμίσις δέν ήδύνατο να σταμα- τήσῃ όπου εκείνος επεδόμει· και άγωνίζομενος δέ κατά της επάνοδου εις την αρχαίαν γλώσσαν, επανήρχετο ο ίδιος εις γλώσσαν ψευδοαρχαίαν.

Οτι χρειάζεται, είναι να λαμβάνη τις πρό-
όφθαλμίων την χρήση, την καλήν χρήση, αλλά
μέλει την περισκεψίν, ην είχεν ο Vaugelas·
έλλως ανερχομένη άδιακόπως ή νέα γλώσσα εις
το παρελθόν δέν δέ σταματήσει παρά εις την
άττικήν διάλεκτον του Ε΄ αιώνος· Ο κ. Β. άν
καί έχων τοιαύτην γνώμην, δέν φαίνεται να
την διετύπωσέ σαφώς εν τή διατριβή του.

Μετά ταύτα ήρχισε δευτέρα συνδιάλεξις επί
της γαλλιστί συντεταγμένης διατριβής του κ.
Beaudouin της επιγραφόμενης α Μελήτη περί
της νεωτέρας και μεσαιωνικής κυπριακής διαλέ-
κτου».
ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΛΥΣΣΗΣ

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΛΥΣΣΗΣ
ΔΙΑ ΤΗΣ ΝΒΑΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΩΣ ΤΟΥ PASTEUR

Από του 1880 ήρχατο ασχολούμενος σπου-
δαίως ο διάσημος Pasteur περί το ζήτημα της
λύσσης. Μέχρι δέ επ' εσχάτων εισέτι ο σίελος
θεωρείτο ως ή μόνη ουσία, εν ή ύψηχεν ο της
λύσσης ίός. Ο σίελος δέ ούτος ένοφθαλμιζόμε-
νος διά δήγματος ή δι' ένέσειας εν τω υποδο-
ρείω ιστώ δέν παρήγε πάντοτε την νόσον, όπερ
σπουδαία ποσέβαλλε κωλύματα εις τον έλεγχον
των διά του ίου της λύσσης πειραμάτων και
την περαιτέρω της νόσου σπουδήν. Τα κωλύ-
ματα ταύτα ήξάνον έτι μάλλον εκ των δυσχε-
ρειών, τάς όποιαις οι πειραματιστάι απήνηταν
περί την κατά βούλησιν εύρίσιν ίου και εκ του
κινδύνου άν διέτρεχον κατά τον χειρισμόν λυσ-
σαλιών κυνών.

Την πρώτην σπουδαίαν περί του ζητήματος
τούτου ανακοίνωσιν έποίησάτο ο Pasteur εις
την Ακαδημίαν των επιστημών την 30 Μαΐου
1881. Έγνώρισε δηλ. εις τους έταίρους αυτού,
ότι, τή συνεργασία των Chamberland, Roux
και Thuillier, έβεβαιώθη, ότι ή κύρια του ίου
έδρα είνε το κεντρικόν νευρικόν σύστημα, ένθα
εύρίσκεται εν μεγάλη ποσότητι και δύναται τις
να συλλέξη αυτόν εν τελείω καθαρά καταστά-
σει· έτι δέ ότι ο της λύσσης ίός έμβολιζόμενος κα-
θαρός εις την έπιφάνειαν του έγκεφάλου, διά της
ανατήσεως του κρανίου, γεννά ταχέως και άσφα-
λώς την νόσον· έξουδετέρουμένου ούτω του μακρού
της επώασεις σταδίου.

Μετά του πολύ δέν εύρεν ότι εις το αυτό άγει
πράκτικόν αποτέλεσμα και ή του ίου, της λύσ-
σης ένέσις· έντός των φλεβών, μέθοδος εύχερέ-
στερον εφαρμοζομένη.

Ότω δέ ήρθησαν έκτοτε δύο μεγάλα κωλύ-
ματα διά την πειραματικήν σπουδήν της νόσου·
Βραδύτερον ο Pasteur στήριζόμενος επί πλείον
των 200 δι' έμβολισμού γινόμενων πειραμάτων,

άνεκοίνωσε τήν Ακαδημίη της Ταρκικής (την
12 Δεκεμβρίου 1882) πρακτικά परिήματα πολ-
λού λόγου αξίας· εν οίς άριδήλως καταφαίνεται
το πρώτον γινόμενον βήμα εις την άπό της λύ-
σης προφυλακήν.
Όσο γνωστός εν τή σπουδή της εν λόγω ή-
σου ο Pasteur, έζητησε κατ' άρχάς να άνακα-
λύψη το μικρόβιον αυτής· Ημέραν δέ, τινά
επίστευσεν ότι εύρεν αυτό· μετ' άρα βραχύν όμως
χρόνον άφ' ότου περιέγραψε μορφολογικάς τήν
όργανισμόν, άγ παρατήρησεν εν τώ σίελω, άνω-
λόγησεν δ. ίδιος άντί ούτος ούδέν είχε το είδικόν.
Έκτοτε νέαν έχάραξεν όδόν εις την πειραματι-
κήν σπουδήν της νόσου ταύτης· Έσπουδαί-
ουσα λογικώς τον ίον, άν δέν ήδυνήθη να έβρίσ-
κη άνατομικώς, και δέ πρότ' άδειασθαι αυτού τρε και
των συνεργατών του (Chamberland και Roux)
επίτέθησαν υπό επίτηχίας, ως καταφαίνεται εκ
της γενομένης την 19 και 20 Μαΐου εν έπιτε-
λευταίς αυτού ανακοινώσεσι προς την Ακαδη-
μίαν των Επιστημών και την της Ταρκικής.
Έν τή ανακοινώσει ταύτη, ήν παρατηρήσασθαι
παρακατιόντες εν μεταφράσει, διόρα τα εύχε-
ρως ότι ούδέν ήττον πρόκειται ή περί εξαλείφει-
της λύσσης εν μέλλουτι μάλλον ή ήττον πρό-
εχει. Τή ήδού, χαρ' άχθείσης, δύναμεθα άπό
τούδε να δεχθώμεν κατ' άρχήν το δυνατόν της
πραγματοποιήσεως, όσα μάλλον ή εξαρείωσις
του ίου της λύσσης διά διαδοχικών μετεμβολί-
σμών είνε γεγονός πειραματικώς άποδεγμέ-
νον.

Η εις την Ακαδημίαν
ανακοίνωσις του Pasteur.

Η γνώσις της ποικίλης μολυσματικής δυνά-
μεως των τικών και ή άπό μολύνσεως τινος προ-
φυλακή διά του έμβολισμού άλλου κινός ίου
ήττονος δυνάμεως, είνε σπουδαίον γεγονός, ουχί
μόνον άποδεδειγμένον σήμερον εν τή Επιστήμη,
άλλ' και ή πρακτική εν χρήσει· Ότ' άπό έξόν-
των των πραγμάτων, εύληπτον είνε το ένδιαφέρον
όπερ γεννά ή εκλήσις, κατάλληλων μεθόδων
έξτραίσεως (methodes d'attenuation) εις
την σπουδήν νέων ίών.

Διά τούτο λαμβάνω την τιμήν να ανακοινώσω
σήμερον εις την Ακαδημίαν προάδόν τινα υπ'
την έννοιαν ταύτην, σχετικώς προς το ζήτημα
της λύσσης.
Έάν τις μετ' άδωσθ τον της λύσσης
ίόν άπό κυνός εις πίθηκον και μετέπειτα άπό
πίθηκου εις πίθηκον, ή μολυσματική αύτου δύ-
νάμις άμβλύνεται διάρκως επί μάλλον μί-
έκαστον μετεμβολισμόν· Της μολυσματικής του
ίού δυνάμεως έλαττωθείσης ούτω διά διαδοχί-
κων μετεμβολισμών άπό πίθηκου εις πίθηκον, έν-
τις μετέπειτα επαναφέρη αυτόν επί του κυνός

του κόνικλου, του ίνδικού, χοιριδίου, μένει άμ-
βλώς την δυνάμιν· Έν άλλαις λέξει, δέν ανά-
κτ' εύθως εξ άρχής την μολυσματικήν δυνάμιν,
ήν ενέχει ο άπό λυσσώντος κυνός των δδών
εληγμένος ίός.
Έπί τούτου δέν δύναται να
λοθή υπό τούτους όρους ή του ίου μολυσματι-
κή δύναμις δι' όλίγων διαδοχικών μετεμβολι-
σμών άπό πίθηκου εις πίθηκον, ώστε έντιθέμενος
εν τώ σώματι του κυνός δι' υποδερμικών ένοφθαλ-
μίων να μη παραγάγη την λύσσαν.
Ο έμ-
βολισμός διά της του κρανίου ανατήσεως, μέθο-
δου τόσον άσφαλούς διά την της νόσου μετάδοσιν,
ού μόνον δύναται να άποτύχη, άλλά γεννά έμα
εις το ζών άνοσίαν τινά προς την λύσσαν.

2. Το ιώδες του της λύσσης ίου αύξεται με-
τεμβολιζόμενου τούτου άπό κόνικλου εις κόνικλον,
άπό ίνδικού χοιριδίου εις έτερον όμοιον· Της μο-
λυντικής δέ δυνάμεως του ίου άφιχθείσης εις το
κατακόρυφον της έντάσεως αυτής επί του κόνι-
κλου, και άπό τούτου της νόσου μετενεχθείσης
εις τον κύνα, το πάθος εκδηλούται επ' αυτού
πολύ πλέον έντονον, ή όσον ήθελαν άναπτυχθί εκ
μολύνσεως δι' ίου εληγμένου εκ λυσσώντος κυ-
νός των δδών· Υπό τοιαύτας συνθήκας τηλικαύ-
τη είνε ή μολυντική του ίου δύναμις, ώστε ένέ-
μενος εν τώ αιμοφόρω συστήματι του κυνός
μεταδίδει σταθερώς την νόσον θανατηφόρον.

3. Καίτοι της μολυντικής δυνάμεως του ίου
της λύσσης αύξημένης διά διαδοχικών μετεμ-
βολισμών άπό κόνικλου εις κόνικλον, ή άπό ίνδι-
κού χοιριδίου εις έτερον όμοιον, έπαξ της δυνά-
μεως ταύτης μειωθείσης δι' έγκεντριμόν του ίου
επί του σώματος του πίθηκου, απαιτούνται πολ-
λοι και διαδοχικοί μετεμβολισμοί διά του σώ-
ματος των πρώτων ζώνών μέχρις ού ή άνακτηση
αυτίς το μέγιστον της δυνάμεως αυτού· Επίσης
ή μολυντική δύναμις ίου ληφθέντος άπό λυσ-
σώντος κυνός των δδών είνε, ως προείρηται,
πολύ άσθενεστέρα, και άπαιτεί μετενεχθείσα επί
του σώματος του κόνικλου διαδοχικούς μετεμβο-
λισμούς δι' άτόμων του είδους τούτου πριν ή
φθάση το μέγιστον της δυνάμεως αυτής.

Διά λογικής εφαρμογής των πορισμάτων, άτινα
έγνώρισα ήμιν νυν, δύναμεθα εύχερως να μεταδώ-
σωμεν εις τους κύνας άνοσίαν προς την λύσσαν·
Έννοείται δέ, ότι ο πειραματιστής δέν να έχη
εις την διάθεσιν του ίου λύσσης ήραιωμένους
και διάφορου μολυντικής δυνάμεως, ών οι μη
θανατηφόροι προφυλάττουσι την ζωικήν οίκονο-
μίαν άπό των άποτελεσμάτων των δραστηκω-
τέρων, οι δέ τελευταίοι ούτοι εκ της δράσεως
των θανατηφόρων.

Λαμβάνομεν π. χ. τον ίον της λύσσης παρά
κόνικλου, εις έν ή νόσος μετάδότη δι' ανατή-
σεως του κρανίου, ο δέ θάνατος επήλθε μετά
στάδιον επώασεις υπερβαίνον κατά πολλάς ήμέ-

ράς την βραχυτέραν παρά τή κόνικλου επώασιν·
Της νόσου μεταδιδόμενης δι' ανατήσεως του
κρανίου και δι' έμβολισμού ίου ίσχυροτάτης μο-
λυντικής δυνάμεως, το στάδιον της επώασεις
κυμαίνεται σταθερώς μεταξύ επτά και όκτώ ήμε-
ρών· Ο ίός του κόνικλου, εις έν ή νόσος έξεδη-
λώθη μετά στάδιον επώασεις μακρότερον, ένο-
φθαλμιζεται πάντοτε δι' ανατήσεως εις δεύτερον
κόνικλον και άπό τούτου εις τρίτον· Έκάστοτε
δέ οι ίοι ούτοι, οίτινες καθίστανται διαρκώς επί
μάλλον μολυντικώτεροι, μετεμβολίζονται εις κύνα
τινά, όστις καθίσταται μετέπειτα επίτηδέος να
άνεχθη τον έμβολισμόν του θανατηφόρου· Απο-
κτά δέ ο κύων ούτος τελείαν προς την λύσσαν
άνοσίαν, είτε μεταδοθή αύτ' ή νόσος δι' ένέσειας
του ίου εν τώ φλεβικό συστήματι, είτε δι' έμ-
βολισμού εν τώ έγκεφάλω μετά ανατήρησιν, του
μολύσματος λαμβανομένου εν άμφοτέροις ταίς
περιστάσειν άπό λυσσώντος κυνός των δδών.

Δι' ένοφθαλμίων αίματος λυσσώντων ζώων,
υπό συνθήκας ώρισμέναις, κατώρθωσθ να άπλο-
ποιήσω πολύ τάς του έμβολισμού μεθόδους και
να γεννήσω εν τώ κυνί την μάλιστα σταθεράν
προς την λύσσαν άνοσίαν· Θέλω δέ ανακοι-
νώσει μετ' ου πολύ εις την Ακαδημίαν το σύνο-
λον των επί του άντικειμένου τούτου πειραμά-
των μου.

Μέγιστον δέ έχομεν συμφέρον εν τε τω παρόν-
τι και μέχρι της μεμακρυσμένης εποχής καθ'
ήν θέλει επίτευχθί ή της λύσσης διά του έμβο-
λισμού εξαλείφει, να κατορθώσωμεν να επίχω-
μεν την του πάθους τούτου άνάπτυσιν εκ δηγ-
μάτων λυσσώντων κυνών· Τα πρώτα έγχειρήμα-
τα, άτινα επί του άντικειμένου τούτου επεχείρησα,
μοι παρέχουσι τάς χρηστοτέρας έπιτυχίας έπί-
δας· Του επεκολουθούντος τ' ήσόδω δήγματι
σταδίου της επώασεις όντος μακρού, φρονά διά
τούτο, ότι δύναται τις να γεννήσθ άσφαλώς
την προς την λύσσαν άνοσίαν εν τώ προσβλη-
θέντι άτομω πριν ή ή νόσος μετά το ήσόδον
δήγμα εκδηλώθη.

Τά πρώτα υπό την έποψιν ταύτην πειράμα-
τα απέβησαν λίαν εύνοικά· δέν όμως πριν ή
ή θεραπευτική τομήσθ να πειραθί του προφυ-
λακτικού τούτου μέσου και επί του ανθρώπου, να
έλέγξωμεν και πολλαπλασιάσωμεν όσον ένεστι
πλείοτερον και επί διαφόρων ειδών ζώων τάς
άποπειράς ταύτας.

Η Ακαδημία θά έννοήσθ, ότι καίτοι τά
πρό τετραετίας έτελεσθέντα υπ' έμού πολυά-
ριθμα πειράματα πολλήν μοι παρέχουσιν έμπι-
στοσύνην, μετά δειλίας δημοσιεύω σήμερον γε-
γονότα εις ούδέν άλλο τείνοντα ή εις δυνατήν
τινα άπό της λύσσης προφυλακήν· Έάν ήδυν-
άμην να διαθέσω ύλικά μέσα άρκούντα, θά
ήμην εύτυχής να μη ποιήσωμαι την ανακοινωσιν

ταύτην πρὶν ἢ παρακαλέσω τινὰς τῶν συναδελφῶν μου τῆς Ἀκαδημίας τῆς Ἰατρικῆς καὶ τῆς τῶν Ἐπιστημῶν. ἵνα ἐλέγξωσι τὰ πορίσματα, ἅτινα πρὸ μικροῦ ἐγνώρισά ὑμῖν. Ἐκ τῆς αὐτῆς ἠρώμενος ἀρχῆς ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ γράψω ἐσχάτως τῷ κ. Pallières, ὑπουργῷ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ διορίσῃ ἐπιτροπὴν τινα, εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς ὁποίας νὰ ὑποβάλω τοὺς κύνας, οὓς κατέστησα ἀνόσους, πρὸς τὴν λύσασαν.

Τὸ κύριον πείραμα ὑπερ ἐν πρώτοις θέλω ἐκτελέσει θὰ εἶνε νὰ παρουσιάσω εἴκοσι κύνας φέροντας ἀνοσίαν πρὸς τὴν λύσασαν, οὓς θὰ συγκρίνω πρὸς ἑτέρας εἴκοσι, οἷτινες θέλουσι χρησιμεύσει ὡς μάρτυρες. Θὰ ἐνεργήσω ὥστε οἱ τεσσαράκοντα οὗτοι κύνες νὰ δηχθῶσιν ἄλληλοδιαδόχως ὑπὸ λυσσάντων κυνῶν. Ἐὰν τὰ γεγονότα, ἅπερ ἀνεκοινώσα ὑμῖν, εἰσὶν ἀκριβῆ, οἱ ὑπ' ἐμοῦ θεωρούμενοι ὡς φέροντες ἀνοσίαν πρὸς τὴν λύσασαν εἴκοσι κύνες θὰ μείνωσιν ἀπρόσβλητοι, ἐνῷ οἱ ἕτεροι εἴκοσι θὰ πάθωσιν ἐκ τῆς νόσου.

Εἰς δεύτερον πείραμα, οὐχὶ ὀλιγώτερον τοῦ πρώτου ἀποδεικτικόν, ἐκ τεσσαράκοντα κυνῶν οἱ εἴκοσι θὰ ἐμβολισθῶσιν ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς, οἱ δὲ ἕτεροι εἴκοσι οὐχί. Μετέπειτα θέλομεν μεταδώσει δι' ἀνατρήσεως τοῦ κρανίου καὶ εἰς τοὺς τεσσαράκοντα κύνας τὸν τῆς νόσου ἰὸν ληφθέντα ἐκ λυσσάντος κυνὸς τῶν δεινῶν. Οἱ εἴκοσι ἐμβολισθέντες πρὸ τοῦ μολυσμοῦ κύνες δὲν θὰ μεταλάβωσι τῆς νόσου, ἐνῷ οἱ ἕτεροι εἴκοσι θὰ ἀποθάνωσιν ἅπαντες ἐκ λύσσης, ἐκδηλουμένου τοῦ πάθους εἴτε ὑπὸ τὴν παραλυτικὴν, εἴτε ὑπὸ τὴν μανιώδη αὐτοῦ μορφήν. L. Pasteur».

ΓΥΝΗ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἔχουμεν ἀναφέρει πρὸ τινος τὴν νεκρὴν, ἣν ἐν Ἀγγλίᾳ κατήγαγον αἱ γυναῖκες, κατορθώσασαι νὰ γίνωνται δεκταὶ εἰς ἐξετάσεις διδακτορικὰς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ὁξφόρδης, νὰ λαμβάνωσι διπλώματα, καὶ νὰ ἀπολαύωσιν ὅλων τῶν ἐξ αὐτῶν ἀπορροδῶν δικαιωμάτων ἐν ἰσῆμοιρᾷ πρὸς τοὺς ἄρρενας φοιτητάς. Ἦδη ἀναγινώσκωμεν ὅτι καὶ ἄλλην σπουδαίαν ἐπιτυχίαν κατήγαγε τὸ ὠραῖον φύλον ἐν Ἀμερικῇ, ἥτις ἐν πολλοῖς φιλοτιμεῖται νὰ ὑπερβῇ τὴν Ἑυρώπην. Νεθὺς, μαθήτρια τῆς νομικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Φιλαδέλφειας, ἀφοῦ ὑπέστη ἐπιτυχῶς τὰς ἐξετάσεις καὶ ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τοῦ δικαίου, ἀπεφάσισε νὰ ἀσκήσῃ τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα. Ἀλλὰ τὰ δικαστήρια εἰς ἃ παρουσιάετο δὲν ἤθελον νὰ δεχθῶσιν αὐτὴν ὡς δικηγόρον, διατεινόμενα, ὅτι, καὶ μὲν, οὐδεὶς νόμος ἀπηγόρευεν εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἀσπασθῶσι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, οὐχ

ἦτον ὁμοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνωσι δεκταὶ ὡς συνήγοροι ἐν δικαστηρίῳ, πρὶν ἢ εἰδικὸς τις νόμος ἀπονεύμῃ αὐταῖς τὸ δικαίωμα τοῦτο. Ἐν τούτοις ἡ κυρία Carrie Kilgore οὕτως ὀνομάζεται ἡ δικηγόρος, δὲν ἀπαθαρῶθη ἐκ τῶν ἀρνήσεων τούτων διὰ τῶν ἐπιμύμων αὐτῆς προσπαθειῶν κατώρθωσε τέλος νὰ εὕρῃ δικαστήν, ὅστις ἀπαδέχθη τὴν αἰτήσιν τῆς, εἰπὼν ὅτι δὲν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ διαμφοισθῶνται τὰ δικαιώματα τῶν γυναικῶν, ὅτι δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ θέλῃ τις νὰ στρέψῃ εἰς τὰ ὀπίσω τὸν τροχὸν τοῦ χρόνου καὶ νὰ διατεινῆται ἐν τῇ σημερινῇ ἐποχῇ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἀκολουθῶσι τὸ ἐπάγγελμα, πρὸς τὸ ὁποῖον ἔχουσι ἐμφυτον κλίσιν, καὶ δύναται νὰ τὸ ἀσκήσωσιν ἐπιτυχῶς, ἐγκρατεῖς αὐτοῦ γινόμεναι διὰ πολλῶν μελετῶν καὶ κόπων.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μία φίλη πρὸς ἄλλην:

— Δὲν ξεύρεις, καυμένη Σοφία, χθὲς σὲ κατηγοροῦσαν ὅτι τάχα βάρεις τὰ μαλλιά σου ἄν νὰ μὴ τὰ ἠγόραζες ὅσο θέλεις μαῦρα ἀπὸ τὸν κομμωτήν!

Ἦ ἰατρός Δ. συνειθίζει νὰ εἶνε πολὺ ἀκριβὴς εἰς τὰς ἐπισκέψεις του. Τοῦ ἰδίου ὁμοῦ ἡ κόρη ἔπαθεν ἰατρικόν. Ὁ μικρὸς τοῦ κυρίου Δ. θεραπευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Α. ἐνταλῶς, ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του:

— Ἀφοῦ ὁ γιατρός γιάτρεψε μένα, γιατί δὲν γιάτρευει καὶ τὴ κόρη του, μπαμπά;

— Γιατί θὰ τοῦ κοστίσουν πολὺ ἀκριβὰ ἡ βίβλιτες, παιδί μου, ἅπαντὰ ἀναστεινάω ἐκ πατῆρ.

Α Λ Η Θ Ε Ι Α Ι

Ἡ καρδία ἡμῶν εἶνε ἡμερολόγιον, ἐφ' οὗ ἐν ἀγνοίᾳ μας ἐκάστη ὥρα τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐγγράφει τὰς παρατηρήσεις τῆς. Πᾶν ὅ,τι ἠσθάνθημεν, πᾶν ὅ,τι ὑπέστημεν ἐπαφίει εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶμεν, τὰς ἐξ αὐτοῦ ἐντυπώσεις, καθὼς δὲ τὰ ἄνθη καὶ ἡ χλόη ἡ καλύπτουσα τὸν λειμῶνα φύονται ἐκ σπερμάτων ὑπὸ τῆς τύχης ἐκεῖ ριφθέντων, οὕτω καὶ τὰ πλείστα τῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν ἡμῶν πηγάζουσιν ἐκ τῶν ἐντυπώσεων ἐκείνων, ὧν οὐδὲν ἴχνος διαμένει ἐν τῇ μνήμῃ ἡμῶν.

Ἦ Καίσαρ ἔλεγεν ὅτι, προκειμένοι περὶ μεγάλων καὶ παράβολων τολμημάτων, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ τὰ ἐνεργῇ ἀμέσως, καὶ νὰ μὴ διασκέπτεται.